

עלי מרפא
שער הגליון
יין הנגבי
למעשה
בני היכלא

- איך מתחזקים??
- חוסר אונים מול ה'
- למי רבינו התכוון?
- פעם היה חג, זכורים..?
- השטרנים ברכבת
- התורה הזמנית:
- ללכת עם תורה 'אומרה'
- מלחמה בתוך החג
- היצר בעדוני החדשות
- האור שבתוך החושך
- שיח של אמונה בבית
- חיי אמונה מול חיי חדשות
- דיני 'משיב הרוח' וער"ח בשבת

דרכי נועם
טעם גן עדן
כוכבי אור
עומק המרשה
חנוך לנער
שאל בני
הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

פי כל המאדעוה הכל לטובתנו
ב"ה יום ד' ויחי תקצ"א:

ראַה בני יחכם, מה שְׁעוּבָר על האַדָם
בימי חיי הַבְּלָו והַכֹּל לְטוֹבָה... רֵאָה בני מֵה
שְׁעוּבָר על האַדָם בימי חייו, וְכֵה וְכֵה עֲבָדו
על ימי אָבוֹתֵינוּ כְּמִוֶבֶא בְּסִפְרֵים כְּמֵה מִינִי
דְּבַר וְחָרַב וְחָמָא לְצִלְוֵי עֲבָדו בְּכָל הַדּוֹרוֹת,
לְשִׁעֲמִים בְּמִדְיָה זֹאת וְלְשִׁעֲמִים בְּמִדְיָה זֹאת.
וְהַכֹּל בְּשִׁבִיל הַנְּסִיּוֹן וְהַבְּחִיירָה, לְמַעַן הַשֵּׁם,
לְמַעַן הַשֵּׁם, שְׁתַּחֲוֶה וְנִעְתָד לַה' שְׁתִּיחֶה הַכֹּל
לְטוֹבָה, בְּבִחִינַת "וְיָאָת ה' לְחַיִּים", וְלֹא לְמָוֶת.
הֵינִי שֹׁעַל יְדֵי כָל מֵה שְׁעוּבָר נִזְכָּה לְהַתְקַרֵּב
יֹתֵר לַהֲשֵׁם יְתִבְרַךְ, וְלִזְכֹּר בְּהַתְכַלִּית הַאֲמַת
שְׁהַכֹּל הַכֹּל הַכֹּל הַכֹּל נִדְּי.

אַהוּבֵי בני יש בְּלִבִּי הַרְבֵּה לְדַבֵּר אִךְ גְּבַה טוֹרָא
בֵּינֵנוּ, לְמַעַן הַשֵּׁם חֲזַק וְהַתְחַזֵּק וְזָכַר אֶת בּוֹדְאָךְ
בְּכָל עַת בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעִקְוֵי חַס וְשִׁלּוֹם חַס
וְשִׁלּוֹם; וְקַיֵּם מֵה שְׁנֵאָמַר "בְּה' אֶהְלֵל דְּבַר
בְּאַלְמִים אֶהְלֵל דְּבַר". פִּי כָל הַמְּאֻדְעוֹת הַכֹּל
לְטוֹבָתֵנוּ, וְזֶה מַעֲיָן עוֹלָם הַבָּא וְכוּ כְּמִבְּאֵר
בְּסִימָן ד', רֵאָה גַם רֵאָה כְּמֵה הַמְּלִיא הַשֵּׁם
יְתִבְרַךְ חֲסִדוֹ הַגָּדוֹל עִמָּנוּ שְׁהַקְיָים רְפוּאוֹת
נְסִלְאוֹת פְּאַלְהָ לְמִפְּתוּחֵינוּ הַאֲנַשׁוֹת פְּאַלְהָ,
שְׁהַדְעֵנוּ בְּרַחֲמֵי תוֹרוֹת נוֹרָאוֹת וְנְסִלְאוֹת
וְנִשְׁבַּחֲתָ פְּאַלְהָ אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמַעוּ מִעוֹלָם,
שְׁנִכַּל לְהַחֲיוֹת נַפְשׁוֹתֵינוּ בְּהֵם גַּם בְּעַתִּים
לְחַלּוֹ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים הָאֵלֶּה; אֲשֶׁר עָלִינוּ בְּבִאוּ
כָּל קְדְמוֹנֵינוּ הַצְּדִיקִים וְהַנְּבִיאִים הַאֲמִתִּים..

לְמַעַן הַשֵּׁם חֲזַק וְתַתְחַזֵּק, וְאַל תִּשְׁפַח בְּכָל עַת
מִי הֵיךְ בְּעוֹלָם וּמִי מִקִּיַּם הַעוֹלָם עִתָּה; בְּה'
בְּטַחְנוּ לֹא נִמְעַד, חֲטִף וְאֶכֶל חֲטִף וְאֶכֶל בְּנֵי גַם
עִתָּה תוֹרָה וּמִצְוֹת תִּפְלֵה וְהַתְּבַחְדוֹת כָּל מֵה
שְׁתַּנְּכֵל. יְגִי בְּיָמִים אֵלֶּה הֵם יָמִים, וְתִשְׁתַּבֵּחַ
בִּימֵי חַיֵּינוּ, וְגַם עָלֵיהֶם נִאָּמַר "הֵיחִים אִם בְּקִלּוֹ
תִּשְׁמַעוּ" הֵיחִים דִּיקָא. וְאַז טוֹב לָךְ וּלְבִיתְךָ
וְהַאֲרִכְתָּ יָמִים וְשָׁנִים אִמָּן. נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	מסנה	מסנה	מסנה	מסנה	מסנה
יום	מסנה	מסנה	מסנה	מסנה	מסנה	מסנה
שבת	כט	ז:	עה	קנח:	כט	שיא
א	ל	ח.	עו	קנט.	סג	שיב
ב	א	ט.	עז	קנט:	סד	שיג
ג	ב	י.	עח	קס.	סה	שיד
ד	ג	יא.	עט	קס:	סו	שטו
ה	ד	יב.	פ	קסא.	סז	שטז
ו	ה	יג.	פא	קסא:	סח	שטז

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן רפ"ב

קשה לחיות בחוסר וודאות!

איש אינו אוהב מלחמות, ובוודאי לא מחבב אסונות. זה קשה, זה כואב, וזה מפחיד. הלב נשבר כששומעים על כל כך הרבה דם יהודי שנשפך, וכל כך הרבה משפחות שאבדו נפשות יקרות. אבל יש משהו עוד יותר קשה: חוסר אונים.

אפשר אם כן לזלזל ולומר שכל זה לא שווה כלום. זו גם כפירה בפסוקים מפורשים, שחוזרים על עצמם שוב ושוב, עם האמירה של 'אהבתי אתכם אמר השם'. כי אם נהיה כנים; האמירה לפיה ה'מסר' של האירועים

לחיות בחוסר אונים, ולהתמודד עם סימני שאלה - לא רק שהם אינם בעיה, אלא הפתרון בעצמו.

הוא כעס, דרישה, תביעה, וכדומה - איננה משרדת אהבה, אלא דחייה. אם כך, היא איננה עולה בקנה אחד עם הפסוקים הללו ועם האמירה הברורה הזאת.

לחיות סימן שאלה

אז מה כן?

בשבת זו אנו מתחילים את התורה מחדש, מתחילים מבראשית. פרשת בראשית נושבת בנו רוח של התחדשות, ויחד עמה גם את יסודות הבריאה והתורה. 'אדם אין לעבוד את האדמה'. כל עוד לא נברא אדם הראשון, לא ירד גשם, כי לא היה מי שיסתכל לשמים בחוסר אונים ויצפה לגשם. נבראנו בשביל להיות בחוסר אונים, ולחיות בסימן שאלה. כי זה בדיוק מה שגורם לנו להרים את העיניים למעלה, ולהסתכל בגעגוע ובתחינה למנהיג הבריה.

לחיות בחוסר אונים, ולהתמודד עם סימני שאלה - לא רק שהם אינם בעיה, אלא הפתרון בעצמו. כל סימן שאלה הופך אותנו לעוד יותר נזקקים, עוד יותר תלויים, פחות עצמאיים ופחות בודדים. ואין דבר טוב בעולם, מלהיות תלוי במקור הטוב והרחמים.

בתנאי אחד כמובן. שנרגיש שהוא טוב, ואוהב. ולא כועס ודוחה. וזה תלוי בכך שלא נאכל מעץ הדעת. עץ הדעת, נותן תחושה מדומה של שליטה ויכולת, שהרי אני יודע כל מה שקורה, ומבין את כל הפרשנויות והמשמעויות. אבל זו רק אשליה. ויש לה גם תופעת לוואי; היא נותן לך להרגיש ערום, מלוכלך ודחוי.

אבל אם נוותר על 'עץ הדעת', ונסכים להישאר בסימן שאלה בריא, שמכריח אותנו להיות תלויים, נוכל וגם נצטרך להאמין שאנחנו רצויים ואוהבים, ויכולים להיות בטוחים שאנחנו בידיים טובות. ("עפ"ל יק"מ ח"ב ה').

התחושה אליה היינו כולנו שותפים בשבוע האחרון, החל משבת קודש-שמחת תורה ולאורך כל ימות השבוע - היא תחושה קשה של חוסר אונים.

זה החל בשמחת תורה בבוקר, כשהחלו האזעקות בכל הארץ ולא ידענו מה קורה. המשיך בחרושת השמועות ובידיעות שהתגלו לאחר מכן על הזוועות ובמיוחד על הקריסה המוחלטת של כל "כוחות הביטחון", וכלה בכמות הבלתי נתפסת של נעדרים ושבוים, שאף אחד אינו יודע מה עלה או יעלה בגורלם.

וזה אולי וכנראה, החלק הכי קשה. אסונות, פיגועים, טילים, זה עניין אחד, קשה ככל שיהיה. אבל כשאף אחד כבר לא יכול להבטיח שום דבר, זה עניין אחר לגמרי. התחושה היא שנשארנו לבד, לגמרי לבד. בלי יכולת לסמוך, להישען ולבטוח, באף אחד ובשום דבר. ועם חוסר שליטה וחוסר ידיעה מוחלט לגבי העתיד.

מה המסר?

ואולי זה בדיוק העניין.

היינו מאד רוצים לדעת מה ה' יתברך מתכוון לספר לנו באמצעות האירועים. הלוואי והיה לנו נביא או בעל רוח הקודש מופלג, שיכול לומר לנו בוודאות ובהחלטות גמורה מה ה' רוצה, ומה המטרה בכל הסיפור הזה. אבל אין לנו.

תחת זאת, יש הרבה 'מסרים' שמתגלגלים, כולם כמובן תחת הכותרת: מה ה' אלוקיך שואל מעמך. מסרים שכל אחד מנסה לנחש או להבין מעצמו, ושהם ככל הנראה נכונים מצד עצמם, אבל מי יכול לומר שלכך ה' יתברך מתכוון...

ויש גם מכנה משותף לרוב-ככל אותם מסרים. והוא: ה' יתברך לא מרוצה מאתנו. הוא כועס עלינו, ומחכה שנעשה איזה שינוי. ויש גם הוכחה: אם זה ארע בשמחת תורה, ולאחר כל הימים הקדושים, כנראה שמשוהו לא היה תקין חלילה.

קל לנו לקבל את המסרים הללו, כי גם בלי אסונות אנחנו מרגישים באופן כללי לא לגמרי בסדר. כך שהאסונות רק מהדהדים בקול את מה שאנחנו מרגישים כל הזמן בשקט. ובנינו, האם באמת מישוהו יכול לומר שהוא כן בסדר, ואין עליו שום טענות.

אבל זו טעות איומה, וסכנה נוראה. כי הגישה הזאת איננה אלא כפירה בכח התפילה ובכח המצוות שקיימנו בימים הקדושים הללו. הרי כולנו קיימנו את ההלכות של ראש השנה, יום כיפור, סוכות ושמחת תורה. איך

רבינו התכוון אלי

- כל דיבור שיצא מפיו הקדוש, או מפי רבי נתן, או מגדולי אנ"ש שהיו אנשי אמת, כשיש דיבור כזה ואני שומע אותו, אפילו אם זה לא כתוב בספר, אבל אני שומע את זה, אני צריך לחשוב 'למה אני שומע את זה?' אם אני שומע את זה, מתכוונים אלי.

תקשיב היטב לדיבור, זה נוגע אליך גם כן, כי אם זה לא היה נוגע אליך, לא היית שומע את זה.

לוקחים תורה שרבינו מדבר שם מאמונה, ומתכוונים גם אלי, האם אין לי אמונה? הלא יש לי אמונה, הרי אני מאמין בה'.

אמונה היא תפילה. כשהש"ת עוזר ומרגישים את מעלת כל מילה בתפילה, רק אז אפשר להתחיל להרגיש כמה אני רחוק מזה, כמה אני רחוק מזה, אני מוציא דיבור מהפ, האם זה עם כל האמת? נמצא שהדיבור שייך גם אלי.

כך הוא חושב לו, 'רבינו לא מתכוון אלי, הוא מתכוון שם לרחוקים, אבל אני, זה הלא אני, מה, הוא מתכוון אלי?'

אם רבינו אומר את זה, הוא מתכוון אלי!

היו אצלינו אנשים ספורים בלבד שידעו והרגישו את זה.

היו כאלה זקנים שהיו צועקים על הציון של רבינו בקולי קולות.

רבי ישראל מטראוויץ זצ"ל זקן ואיש צדיק, וצועק על הציון של רבינו 'ראה מסוכן כמוני, כמוני' בכאלה צעקות.

איך הוא יכול לצעוק 'ראה מסוכן כמוני'? הלא הוא היה בצעירותו יהודי כשר, ובוודאי בזקנותו, איך הוא היה יכול לצעוק כך?

אבל אם מדברים מאמונה ויודעים שזה מה שרבינו רצה, וזו האמת שבדרך של רבינו, יכולים גם בגיל תשעים לצעוק 'ראה מסוכן כמוני'.

דיבור של רבינו, צריכים לדעת - שייך לכל אחד. כל אחד כפי ערכו. אם אני שומע את זה, מתכוונים אלי ג"כ.

הש"ת ירחם עלינו שאת זה נזכה לזכור טוב, שיש לנו רבי רחמן, ורבינו רצה רק שכל אחד ימשוך את עצמו אל האמת, שזה נקרא 'תמימות ופשיטות' כל אחד כפי ערכו. ואז יהיה בן אדם אחר לגמרי, מהות אחרת לגמרי.

לא לשכוח את החג מחמת המלחמה

יש חתן ששוכח מזה, יש לנענענו ולהזכיר לו: אתה נשוי!!!! מאז הושענא רבא ושמתח תורה אתה קשור וחתום בחותם בתוך חותם עם הש"ת בעצמו. כל קושי, יש לך עם מי לדבר ולשוחח, יש מי שמבין אותך ורוצה לעזור לך. יש תורה, יש ספרי צדיקים, יש עצות לכל דבר.

-ד-

אל יאמר האדם שהחגים עברו ופרחו להם. כי יש להחיות עצמו עם כל הקדושות הנפלאות שהתגלה בחודש תשרי. מי ששוכח מהחתונה, יש לו להסתכל בתמונות של החתונה, להיזכר מהרגעים של השופר, מהתפילות של ראש השנה, מאותם הרגעים בהם הסכים להמליך את ה', ברגעים של חרטתה על העבירות, בזעקת 'שמע ישראל' בסוף נעילה, בנענועי הלולב, בישיבה בסוכה ועוד ועוד. היה חתונה מאוד יפה, חבל לשכוח זאת.

לא לחינם הש"ת השאיר אותנו עוד יום לאחר החגים, כי הוא רצה לעצור אותנו שלא נשכח מכל הטוב הנפלא והנעימות הזו.

-ה-

גם מי שיאמר שלא היו רגעים מיוחדים בירח האיתנים, דומה הדבר לחתן שהיה מבולבל בחתונה ולא זכה לשמוח ביום שמחת ליבו כראוי, וכי מחמת זה אין הוא נקרא מקודש כדת משה וישראל, וכי מחמת זה שלא היה מרוכז בחתונה, אין הוא הולך לביתו זו אשתו?! המציאות היא מציאות, עברנו סדר של חגים שקידשו אותנו ואיחדו כל אחד ואחד עם השם יתברך, צריך רק להיזכר.

-א-

הרבה מיני אורחים באים לחתונה, יש חברים רחוקים, הבאים לומר מזל טוב ולשוב לנסקיהם, יש קרובי משפחה הבאים לשמוח יותר, ויש המחוננים בעצמם, אך הצד השווה שבהם שלאחר החתונה חוזר כל אחד לחייו הפרטיים.

לעומת כל אלו, החתן והכלה בעצמם, שסביבם היה כל הרעש הגדול, הם לא חוזרים לחיים הרגילים, להיפך, הם מתחילים עכשו את החיים. לא בהכרח שסדר יומם השתנה, יכול להיות שכל אחד חוזר למקום לימודו ועבודתו שהיה מלפני החתונה, אבל בכל זאת אלו חיים אחרים, מעתה יש להם שותף אמיתי לחיים.

-ב-

אנו לאחר חתונה גדולה, שהתחיל באלול, ראש השנה, עשרת ימי תשובה, יום הכיפורים, סוכות, הושענא רבא ושמתח תורה.

אכן, בקושי יצאנו מהחג וכבר אנו בתוך עיצומו של מלחמה ושאר עניני החיים הלוקחים את המח והלב, נדמה ששמחת תורה היה לפני כמה חודשים, קשה להאמין שהיה זה אך לפני כמה ימים. אבל המציאות היא אמת, אנו כבר ביחד עם הש"ת, זה כבר לא אותו חיים כמו לפני אלול.

-ג-

לא בהכרח שמערכת החיים וסדר היום ישתנה במציאות, אבל האיכות הפנימית שבהם, השתנה מן הקצה אל הקצה. ואם

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לספר על מידות רעות שיש באדם, כגון לומר עליו שהוא בטלן, קמצן, גאווה, אכזר, או כעסן.

וכן אסור לספר על אדם סיפור שמתוכו ניכר מידותיו הרעות, למשל: א. לספר על אדם שבאו לבקש ממנו צדקה והוא נתן להם חצי שקל וביקש עודף.

ב. לספר על אדם שאינו הולך לחתונה אם לא יתנו לו סידור קידושין או לברך שבע ברכות.

ג. לספר על אדם שרק אומרים לו מלה אחת, ותיכף הוא מתחיל לצעוק.

ד. לספר על בחור שישב לו בנחת באוטובוס, ונתן לזקנים לעמוד.

ואפילו לספר על על אדם שאינו נוהג באחד מהמידות ששבחו החכמים, כגון אם מספרים על אדם שהחזיר עלבון כשהעליבו אותו שלא כדוי, ולא היה מן הנעלבים ואינם עובלים. אסור, משום הורדת ערך. [קיצור הל' לשה"ד]

פ"ב סעיף א-ב

[קיצור הל' לשה"ד, פ"ב סעיף א]

עקר החיות נמשך על ידי אהדות

והפור, פחינת שלום:

ליקוטי הלכות, ברכות הראיה וב"פ ד, ג

הליכות

שיחות ומנהגים

משיח

רבנו הקדוש אומר: "משיח וועט האבן אן גוט אַרבעט אריין ברענגען אין דער וועלט אריין, אַ ריינע שמונה עשרה" - "למשיח יהיה עבודה גדולה להכניס בתוך אנשי העולם, תפלת שמונה עשרה זכה".

רבנו הקדוש אומר: "הנריו של משיח לא יהיו איי איי איי". אומר, שלא יהיו דוקא בני עליה גדולים במעלה:

רבנו הקדוש אומר: "למשיח יהיה עבודה קשה יותר עם החסידים, מאשר יהיה לו עם הקפשיים".

הינו כי עם החסידים יהיה לו קשה להכניס אצלם תפלה וזמן קריאת שמע בזמנה וכל פיוצא, פי נדרש אצלם הדבר מזה זמן רב. מה שאין פן הקפשיים האפיקורסים הבעלי תאוות יראו להם מופת אהד, ויתבטלו תכף לגמרי עם כל חקמותיהם וחקירותיהם:

אמר פעם מוהר"ן ת: "מיין משיח איז שוין געקומען" - "המשיח שלי כבר בא". אומר, שמצדו אין כבר עכב משיח, ומבחינתו משיח כבר בא:

מוהר"ן ת אומר: "אפלו קשאָהיה גבין השמשות האחרון של האלף הששי, ואראה שהאלה עדין מתמהמהת, אף על פי כן אמונתית תהיה חזקה - "די אמונה וועט זיין שטארק", ואאמין באמונה שלמה בביאת המשיחית!":

רבנו אומר: "משיח וועט מגלה זיין א נייע דרך אין נגינה" - "משיח יגלה דרך חדשה בנגינה".

רבנו אומר: "אז משיח וועט אפנעמען דע גאר וועלט, וועט ער ניט אויס שיסן קיין איין פילוער" - "פשימטיח יכבוש את כל העולם כולו, אזי הוא לא ייקר שום אבק שדרכה".

לכבוד מערכת עלה לתרופה. ידוע שתורה רפ"ב נאמרה מפי רבינו בשמחת תורה. הקשר של הנקודות טובות עם שמחת תורה הוא מעניין.

ניתן לומר שבגלל שאנחנו מתחילים את התורה מחדש, רבינו הלא הוא החזן מלמד התינוקות שרוצה ללמד ולהנך אותנו איך מתחילים ללמוד ולהכנס לקדושה.

אך יש בזה עומק יותר, בכתבי הצרות מובא שעניין שמיני עזרת הוא.

פעלנו כל כך הרבה בימים קדושים אלו ע"י כל המצוות והתפילות, המשכנו שפע נפלא ברוחניות וגשמיות...

השפע הזה הוא נקודת זרע שצריך שיקלט באדמה שזה אנחנו, ויצמיח ויוליד במשך כל חודשי החורף את התוצאות והוולדות הנפלאות של הזרע הזה.

הסכנה היא שהזרע הזה לא יקלט באדמה, והיא תפלוט אותו ויעשה נפל ח"ו.

לזה בא שמיני עצרת, 'צצות' - לעצור את הזרע שלא יברח

ויפול.

כל המקרא הזה אומר דרשני, דצריך להבין מה גורם לפליטת הזרע, ואיך שמחת תורה מונע את זה.

את זה מלמד אותנו רבינו בתורה אזמרה.

הנקודה הטובה שלך היא נקודת זרע שממנה אפשר לפתח קשר מסועף מאוד ואין סופי עם השי"ת, כדמיון הזרע שיכול להביא תולדות שייבאו תולדות עד אין קץ.

כך מנקודת קשר אחת קטנה עם הקב"ה, יכול לצמוח עבודת ה' בלי קץ שאינה נפסקת לעולם.

הסכנה הגדולה היא שהזרע יפלט מחוץ לאדמה.

הפליטה היא כשיהודי אומר שהוא רחוק מהשי"ת ואין לו שום קשר, ולפי המצב שרואה עכשיו זה לא נראה שפעל משהו אצל השי"ת.

כך גם כל עצבות היא כפירה בכך שיש באדם זרע, ואז הוא עלול להיפלט חלילה.

בשמחת תורה כל אחד החזיק ספר תורה ורקד ושמוח עם חלק התורה שכן זכה לו אף אם הוא

דבר מועט, ובכך קלט את הזרע בתוכו.

עכשיו יש לו כח להצמיח את לידת התגלות האלוקות העצומה שתתגלה דרכו.

רבינו מלמד אותנו שזה לא רק פעם בשנה, אלא כל יום יש בך זרעים שיכולים לשנות אותך ואת כל העולם בגיוליהם היפים.

כדי שזה יוכל להוולד אתה חייב לשמוח בנקודות הטובות שלך, שהם הזרעים וכך תוכל להוליד בכוחם עוד תפילה בשמחה ודביקות ועוד ועוד...

בימים אלו לאור המצב הנורא, צריך לדעת שזה מקום שבו הקב"ה ודאי רוצה שהאמונה שלנו תיבנה באופן שהיא לא יכלה להיבנות בימים שבשיגרה.

אפשר לפלוט את זרעי האמונה, בכח שאדם חושב שאין לו אמונה כי הוא מפחד וכו' וכו'.

התפקיד שלנו זה לתפוס נקודת זרע קטנה של אמונה שבתוכינו, לשמוח בה וע"ז לגדל אותה.

ע"י שנאמן באמונה שלנו, נוכל להצמיח את האמונה באמת, ובכוחה נזכה לישועת ה' באמת בגלוי, ובביאת גואל צדק ב"ב,

לא הייתי אמור לחיות כלל, שהרי לפי שורת הדין הנפש החוטאת היא תמות, וכל שכן כשאדם מלא הרבה חטאים ועוונות ופגמים, ואם בכל זאת אני חי, היינו רק מכח שיש מידת הרחמים, שבמידת הרחמים האלו השי"ת אינו מסתכל על כל הרע הזה, אלא מחפש באדם את הנקודה טובה שיש בו, וע"ז נמשך עליו רחמים וחסדים, [ואז גם כל הרע נהפך להליץ עליו טוב, מה שאע"פ שהיצר הרע מתגבר עליו כל כך, אעפ"כ "עדיין" בתוך כל ההתגברות הזאת, זכה לחטוף טוב כזה, וא"כ ה"עוד מעט" טוב שכן זכה לעשות, מאיר בתכלית ההארה דייקא בזכות כל הפגמים והחטאים, כי ע"ז מאיר ביותר החידוש שבנקודה הטובה, בבחינת שחורה אני ונאווה, שדייקא מחמת ששחורה אני דייקא ע"ז ונאווה, כי ע"ז הוא עיקר הנוי והיופי של הנקודה טובה, וכמבואר כל זה בדברי מוהרנ"ת].

נמצא שזוהו עצמו שהאדם חי למרות כל הנפילות והחטאים שלו, בזה עצמו מונח ההתגלות של מידת הרחמים שבוה השי"ת מסתכל על הטוב שבו, וממילא בזה עצמו מונח העצה לאדם עצמו להסתכל על מה שיש בו "עדיין", "עוד מעט" טוב שבוה הוא דבוק בהשי"ת וזה מגלה שכל הרע אינו מהותו האמיתית וכמו שנתבאר.

ובאמת הקושי של האדם להחיות את עצמו בנקודות טובות, הוא ג"כ מחמת אותם מקטרגים שמשתלשלים ממידת הדין, וכדי להצליח להתחזק בנקודות טובות צריך להמשיך על עצמו ההארה ממידת הרחמים שהם שורש הכח להתחזק ולשמוח באמת בנקודות טובות, והם מאירים על האדם ע"י האתערותא דלתתא שמנסה לשמוח את עצמו בנקודות טובות, [וע"ז הצדיק מסתכל ומתבונן בטוב שבו עד שממשיך עליו הארה נוראה ממידת הרחמים].

[והזיהור רבנו, זכרוננו לברכה, מאד לילך עם התורה הזאת, כי הוא יסוד גדול לכל מי שרוצה להתקרב להשם יתברך, ולכל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום, כי רב בני אדם שרחוקים מהשם יתברך, עקר רחוקם הוא מחמת מרה שחורה ועצבות, מחמת שנופלים בדעתם, מחמת שרואים בעצמם גדל קלקולם שקלקלו מעשיהם כל אחד כפי מה שיוזע בעצמו את נגעי לבבו ומאוביו, ומחמת זה הם נופלים בדעתם, ורבו מראשים עצמן לגמרי, ועל ידי זה אינם מתפללים כנראה כלל, ואינם עושים אפילו מה שהיו יכולים לעשות עדין. על פן צריך האדם להשפיל מאד על דבר זה, כי כל הנפילות שבעתו, אף על פי שהוא מחמת מעשים רעים שעשה באמת, עם כל זה, הנפילה שבעתו, והעצבות והמרה שחורה שנופל עליו על ידי זה, הכל הוא רק מעשי בעל דבר, שמחליש דעתו כדי להפילו לגמרי, חס ושלום. על פן צריכין להתחזק מאד, לילך עם התורה הזאת לחפש ולבקש בעצמו בכל פעם איזה מעט טוב ונקודות טובות וכו' כנ"ל. ועל ידי זה יחיה וישמח את עצמו, ויצפה לישועה עדין, ויוכל להתפלל ולזמור ולהודות לה', בבחינת אצמרה לאלקני בעודי כנ"ל, ועל ידי זה יזכה לשוב באמת אל ה' כנ"ל].

לילך עם תורה זו

הנה מוהרנ"ת ראה לנוכח להכניס אזורה זו בתוך המאמר עצמו, כי הבין מרבינו שמאמר זה הוא יסוד גדול בכל דרכי עבודת ה', ולכן אף על פי שכל מאמר של רבינו יש בו דרכי חיים נפלאים ומאירים, אבל עניין זה של אזמרה הוא יסוד שכל דרכי העבודה מושחתים עליו, ולכן צריך תמיד לילך עם זה, ובפרט כל זמן שאין לאדם נקודה אחרת מרבינו לילך עמה, אזי הנקודה הכללית היא נקודה זו של אזמרה שע"ז יכולים תמיד להתקרב להשי"ת.

ליקוטי מוהר"ן למעשה | תורה רפ"ב [ה]

טעם גן עדן

לא לשכוח המועדים - למצוא ריבוי זכותים בעם ישראל

[א] יש לזכור שמאמר זה של 'אזמרה', אמרה רביז"ל לאחר שמחת תורה, כאשר שאל רביז"ל את מוהרנ"ת אם רוצה ברכה או לשמוע תורה, ואמר לו מוהרנ"ת שרוצה לשמוע תורה, וברכה יהיה בפעם אחרת. ואז גילה רביז"ל התורה המופלאה הזו, בו מדבר מהאופן בו יכול כל אחד להשרות השכינה בעם ישראל על ידי שיתכל על הטוב שלהם.

[ב] דייקא לעת כזאת כאשר עם ישראל נתונים בצרה גדולה כל כך, יש לרומם את המחשבה ללמד זכות על עם ישראל, לראות הטוב שיש בכל אחד, ולהתפלל בעבורם. כי מסתמא תורה זו המלמדת להטות את ישראל לכף זכות, יש בה כח גדול יותר להציל את עם ישראל, מאשר עצם הברכה שרביז"ל רצה לברך.

[ג] גם בזמן מלחמה, יש לזכור את החגים והמועדים שעברו עלינו. ואל יאמר האדם שאין לו מה ולב לחשוב מהמועדים, סוכות ושמחת תורה, זה מתאים אולי לעובדי ה', ומה זה קשור עכשיו כאשר עסוקים בשמועות המתחדשות מרגע לרגע, כי אדרבא, זהו התקווה היחידה שלנו, לזכור שהנה היה

שמחת תורה בו התקשרנו להשם יתברך, בו ירד ה' לשכון עלינו.

[ג] אף שהמלחמה התחילה בשמחת תורה, יש להזהר מלהרהר אחר קדושת החג, שמא לא התקבלו תפילתנו למעלה, חס ושולום מלומר כך. כי בוודאי יש לנו אמונה פשוטה שיום הכיפורים מכפר, ושיש בכח הסוכה להציל ולגונן עלינו, ושבשמחת תורה התייחדנו עם ה' כאחד. ומה שיש מלחמה עתה, אין אנו מחוייבים להבין כל דבר, אך דבר אחד ברור שבוודאי התחברנו לה' בחגים הקדושים.

[ד] מי יודע כמה טוב וזכות עלה למעלה מהחודש הקדוש הזה, בו עם ישראל טרח לנסוע בהמוניו לצדיק בראש השנה, כמה תקעו בשופר, כמה צמו ביום הכיפורים, וכמה טרחו למצוא הד' מינים, ולשבת בסוכה, ואיך עם ישראל התאמץ לרקוד בחיבה עצומה עם הספר התורה - מי כעמך ישראל. המחשבות האלו הם ממשכים בפועל השכינה למטה, להטות את עם ישראל לכף זכות, וכך לעשות משכן לה' אצלנו ובתוכינו.

נשפך דמם לפניך כמים

זה בדרך נוראה ואיומה שכזו, אבל העולה מכל זה הוא שעלינו לעסוק בשעה נוראה זו ביתר שאת וביתר עוז להרבות ולגלות את כבוד השי"ת, שדבר זה הוא לכל אחד בינו לבין עצמו, לקחת פסק זמן של התבוננות לחשוב לרגע מה נוגע אליו מצב זה, איך הוא יכול להשתפר, איך הוא יכול להיות יהודי טוב יותר, יהודי מחובר יותר להשי"ת.

ההיפך מזה הוא אחיזת החיצונים המתאספים להסיח את האדם מנקודה זו, להבין אותו לחשוב מה צריך לעשות לאיובי ישראל ואיך להרתיע אותם, איך צריך לנהוג שר פלוני ואיך צריך להלחם בהם, שכל דברים אלו אינם שייכים לו כלל, ואין לו בהם שום תועלת אלא נזק גדול שהוא מסיח את דעתו מנקודה זו.

כדי להסיח את דעתו מעורר אותו תמיד היצר לעמוד באסיפת אנשים הדנים בהתרחשויות המלחמה ובמהלכה, ללקט שמועות משמועות שונות, ולדון בפרטי כל הנעשה. ועל אחת כמה ההאזנה לקווי החדשות המלעיטים שוב ושוב את אזנו ודעתו בכל הנעשה, דברים שאין בהם שום תועלת ועזרה, כי כאמור השכינה מסכה על דמי ישראל בלי שום עזרה מבחוץ, והצד השווה שבהם שמסחים את לבו מהנקודה האמיתית שהוא צריך לחשוב 'איך אני מחזק עכשיו את כבוד שמיים'.

כי כמו שהובא לעיל מדברי רבינו, העצה למנוע שפיכות דמים זו היא דווקא על ידי שנעסוק לגלות את כבוד השי"ת בתורה ותפילה ומעשים טובים, כל אחד כמו שיוודע באיזה נקודה עליו להתחזק, ובפרט באמירת תהלים, לימוד התורה, בתפילה כראוי ובציבור, להתחיל את התפילה בזמנה יחד עם הציבור, ועל ידי זה נזכה שיתגדל ויתקדש שמייה רבא, בלי שום נזק לישראל.

בעת צרה וצוקה הזאת, אשר דם ישראל נשפך כמים ומאות מאות מישראל נהרגו באכזריות נוראה כזאת, עלינו למצוא דרך לראות מה השי"ת שואל מעמנו, כי בדבר זה יש בוודאי הרבה חשבונות שמים שלא בהכרח עלינו להבינם, אלא עלינו לחפש את אשר ה' אלקינו שואל מעמנו.

רבינו מבאר את סוד שפיכות דמים שדם ישראל נשפך כמים בכמה מאמרים סתומים ופלאיים אשר רב בהם הסתום על המפורש (ראה ליקו"מ רס"ב וכו' סי' פט). שהנה תכלית הבריאה היא להעלות מהעולם את כבודו ית', ועיקר העלאת הכבוד נעשה על ידי תורה ומצוות שישאל משעבדים את לבם לאביהם שבשמים ומכבדים אותו בכל דרכי הכבוד, ובפרט במצוות התורה שבכולם אנו מעלים ומגלים את כבודו ית' מכל חלקי הבריאה.

אכן, ישנם זמנים שבהם אין הכבוד עולה כראוי ממעשה התחוננים, ואזי נעשה ענין פלאי ונעלם זה של שפיכות דמים של ישראל, כי נפשות ישראל הם חלק אלוה ממעל והם ממש חלקים מהשכינה הק', וכשמסתלקים מהעולם הם חוזרים ונכללים בשכינה הק', והיא עולה לפני השי"ת ומתפארת לפניו בנשמות אלו שעלו לפניו.

וגם כאשר מתעוררים כוחות החיצונים לניוק מדמים אלו שנשפכו כמים מתעוררת השכינה לכסות את דמם באהבה, שלא תהיה להם ניקה ממנו ח"ו, ועל ידי זה 'מתהפכים העוונות לזכויות ונתעלו הנשמות הנפולות', ומסיים בזה רבינו כי בדבר זה 'יש דברים עליונים ונסתרים הרבה'.

אכן, 'אין אתנו יודע עד מה', איך ועל מה נעשה תיקון

עומק הפרשה

למצוא את היום שבתוך הלילה

אכן גם הנהגה זו ברא השי"ת לתכלית זו, כדי לגלות את אחדותו באופן פלאי ונסתר, כי באמת השי"ת הוא נעלם וגבוה למעלה מכל הבנה ודרך הנהגה ואינו מצטמצם בדרך זו או אחרת בלבד, לא רק בדרך של גילוי ולא רק בדרך של הסתרה, ולכן הוא בורא בכל רגע דרכים שונות ופלאיות שרק הוא לבדו יכול להבין איך הוא מעלה מתוכם את כבודו בבריאה ומביא אותנו אל תיקונינו ולתכלית ישועתנו.

דווקא בימים אלו בהם "חושך יכסה ארץ וערפל לאומים" (ישעיהו ס"ב), ואיננו רואים את השגחת השי"ת על עמו בדרך אהבה וחיבה, דווקא בהם עלינו לחזק ביתר שאת את החיפוש והאמונה 'כי הוא לבדו הוא' 'זמנהיג לכל הברואים ועשה ועושה ויעשה לכל המעשים', ויותר מזה עלינו לגלות דווקא מתוך החושך וההסתרה כי גם הנהגה זו היא הנהגת האב הרחמן הגומל חסדים טובים לעמו ישראל בלי הפסק וגבול, וגם אם יש מצבים זמניים ומקומות שבהם איננו יכולים להבין ולראות את מדות הרחמים הנעלמות בהם עלינו להתחזק באמונת אומן לעורר שוב ושוב את נקודת האמונה, שהשי"ת טוב ומטיב לכל, וכולו טוב בתכלית הטוב. על ידי הסתכלות זו נזכה להשרות את שכינתו בתוכנו ולהביאנו אל הטוב הנגלה עד שיתקיים בנו סיום הפסוק "ועליך יזרח ה' וכבודו עליך יראה", במהרה בימינו אמן ואמן. (ע"פ ליקו"ה ה' פריקה וטעניה ב, ד, ג)

וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד

הקשו המפרשים שלכאורה היה לו לכתוב יום ראשון, וכמו בכל הפסוקים דלהלן 'יום שני' 'יום שלישי' וכו', ובאורו במדרש (ראה ילקוט תהלים תתלו ועוד) שעל כן תפס לשון זו לרמז בו שגם באותה העת היה השי"ת יחידי בעולם (וקראיתא ברש"י ועוד).

אכן בפנימיות לשון זו דרשו בזוה"ק (בראשית כ'): שתיבת אחד רומזת לשלשה עשר מדות של רחמים העולים בגימטריא 'אחד', ברחמים אלו כלל השי"ת את הלילה ואת החושך ביום, וכמו שדרשו חז"ל (פסחים פח). שלשון זה רומז על קיבוץ גלויות שנאמר בו 'ונקבצו בני יהודה ובני ישראל יחדו ושמו להם ראש אחד' (הושע ב, ב).

בדרך עבודה מבאר זאת רבי נתן, כי באותו היום ברא השי"ת שני הנהגות שונות הסותרות לכאורה זו את זו, הנהגת היום והנהגת הלילה, הנהגת היום בו מאירה לאדם השגחת ה', הוא מרגיש ורואה את אהבת השי"ת לבנו יחידו אשר אהב, אך לעומת זאת ברא השי"ת הנהגה הנקראת לילה, הנהגה בה מולך השי"ת את האדם בדרך חושך ואפילה, לעין חיצונית לא ניכרת כל כך השגחת השי"ת ואהבתו, עולים בקרבנו כל מיני מחשבות של ריחוק וכעס כביכול השי"ת כועס עליו ואינו חפץ בו ובעבודתו, עד כי "ערבה כל שמחה" (כמו שדרשו חז"ל שמ"ד פקודי ב, ה).

חדשות לילדים

איך יש לדבר עם הילדים בעת צרה ומלחמה

[א] יש שמועות קשות של צרות אחינו בני ישראל, וצריך לשתף את בני הבית, לא בכל גיל צריך לספר הכל, אבל המציאות היא שיש גיל בו הילדים יודעים הכל, ועל כן יש לראות שהמידע יעבור דרכנו באופן הראוי.

וראשית הדבר הוא לא להראות הלהיטות סביב שמיעת הידיעות, כי חוץ ממה שרבינו הסקרנות מדיק לאדם עצמו, על א חת כמה וכמה זה מה שמכניס בבית את הפחדים. ואף שאין תמיד את הכלים להורים להתמודד נכון, על כל פנים לא להראות איך כל הראש נמצא בחדשות, אלא להתעסק בדברים טובים ולעשות מה שיכול לעשות.

[ב] יש להבדיל בין כאב וצער, לבין פחד, כי הכאב הוא כאב גדול מאוד, אך בעיקר מה שמשגע בני אדם הוא הפחד מפני העתיד, שבאמת צריך רחמים גדולים, ועל כן יש לדבר הרבה בטחון בה', שאף שכואבים אנו את הכאב, אך בוטחים אנו בה', כי יש יד ה' המכוננת ומנהגת הכל, ולהזהר מכל נדנדוד מחשבה כאילו הכל מופקר ויצא מכלל שליטה, וגם אם המצב נראה כך, יש לזכור שהכל מושגח בהשגחה פרטית ממש, ואין רגע שעזב ה' את ההנהגה ח"ו.

[ג] הבלבול הגדול הוא שפעמים מדברים עם הילדים דיבורי בטחון שבביל להשתקם, אין לנו הכח לסבול הכאב שלהם, והוא טעות גדולה לחשוב כאילו בטחון אומר שאסור להרגיש הכאב, כי בוודאי שיותר צריך לדבר מהכאב, אך בסיומו של כל דיבור, יש לסגור עם דיבורי בטחון ותיקווה שבוודאי ה' יושיענו.

[ד] העצה לבטחון הראוי הוא להרגיל לברוח אל ספר התהילים, אך לא מתוך לחץ, אלא מתוך הרגל לשים לב למזמורי התהילים, שכל פסוק בתהילים מסוגל מאוד להכניס בטחון עמוק עמוק בלב (שיחות הר"ן צח), ואפשר לומר תהילים יחד עם הילדים ולעשות ניגונים ושירים מכל פסוק של בטחון. דוד המלך מלמד אותנו איך לצעוק לה' כראוי מתוך בטחון.

[ה] יש לפתוח את העיניים לראות חסדי ה' המופלאים, כי בדרך הטבע לפי המציאות ותנאי המלחמה, היה צריך להיות הרבה יותר גרוע ר"ל, ויש הרבה ניסים מופלאים ביותר. ויש להדגיש זאת ולדבר מזה בבית אף שהמצב במציאות קשה מאוד, וזה מחדיד הסתכלות נכונה שהמצב לא מופקר ח"ו, ויש מי שמנהיג הכל.

[ו] יש להדגיש בבידור שכל מזמור תהילים פועל למעלה, גם עם המלחמה עדיין בעיצומה, אך כל נס שנעשה בתוך המלחמה, יכול להיות שזה בזכות המזמור הקטן שאמר איזה ילד.

[ז] יש להזהר מלהרהר שמא ח"ו לא פעלנו בימים הנוראים, אדרבא יש לראות בזה יד ה', שדווקא בגלל המצוות הקדושות של ירח האיתנים, יש הרבה ניסים ורחמים גדולים בכל הגזירות הקשות, ויש לדבר על כך עם הילדים באמונה עצומה בקדושת הימים הנוראים.

מתחדשים

◆ **בְּכָל צָרָתָם לֹו צָר:** יחד עם כלל בית ישראל, אנו עומדים יחד בכאב הגדול על שבר בת עמי. ידועה שיחתו של רבינו הק' (שיחות הר"ן ע'): "הִיתָבְנָן שְׁאֵנוּ מִיָּחִין אֶת הַשָּׁמַיִם וְיִתְבַּרְךָ שְׁמַיְךָ וְיִחְשַׁב לְגֹדֶר גְּזֵרוֹת בְּעוֹלָם? פִּי אֲנִי צָרִיכָה לְקָרוֹת אֶת הַשָּׁמַיִם וְיִתְבַּרְךָ מִעֲסָקָיו שֶׁהוּא עוֹסֵק בָּהֶם בְּאִיזָה גְזֵרָה וְכִיצָא ח"ו, לְקָרוֹת אוֹתוֹ מִשָּׁם שְׁיִטְלֵךְ זֹאת וְיִפְנֶה אֲלֵינוּ לְמָה שְׁאֵנוּ רֹצִים לְדַבֵּר עִמּוֹ". כאנשי ה'בעל תפילה' האמונים להכניס אמונה מוחשית בחיי היום-יום בכוחו ובעצותיו של רביה"ק, עלינו נפל החובה והזכות להרבות ולהפציר בכל לב לישועת עם ישראל, בכלל ובפרט. ובודאי ישיע! נתחזק כולנו להרבות בתפילה ובהתבודדות, הדבר היחיד שבאמת מועיל!

◆ **הופיע!** הספר החשוב "זמן חצות" המבאר באופן מקיף בירורים נפלאים של כלל השיטות לגמי זמן חצות, כולל גילויים חדשים מספרים נדירים וכתבי יד, דעת רבינו ז"ל והזוהר הק', דעת הבעש"ט הק', זמן ברכות השחר, ענייני תיקון חצות, זמן חצות במדינות צפונית וביירוים נוספים בהלכה ומנהג. לפרטים והזמנות, בין השעות 20:00-22:00, 0527698058.

◆ **מזל טוב!** בימי חג הסוכות העל"ט סיימו אלפי המתבשרים מתורות רביה"ק בלימוד הספה"ק ליקוטי מוהר"ן את מחזור כ"ח במסגרת 'העמוד היומי', והחלו במחזור כ"ט. הצטרף גם אתה לקובעים עיתותיהם לקבלת טללי חיים מתורתו של רבינו הק'!

י"ל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות ללימודים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרות מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שֶׁתִּבְטַל מִלְחָמוֹת וְשִׁפְכוֹת דָּמִים מִן הָעוֹלָם, וְתִמְשִׁיךְ שָׁלוֹם גָּדוֹל וְנִפְלָא בְּעוֹלָם, וְלֹא יִשָּׂאוּ עוֹד גּוֹי אֶל גּוֹי חָרֵב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה, רַק יִפְרִיזוּ וְיִדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֵל הָאֲמֵת לְאֵמֶתוֹ, אֲשֶׁר לֹא בָּאֵנוּ לְקִיַּח הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֵי יָיִב וּמְחֻלְקֵת ח"ו, וְלֹא בְּשִׁבְלֵי שְׂנְאָה וְקִנְיָה וְקִנְיָנוֹ וְשִׁפְכוֹת דָּמִים ח"ו, רַק בָּאֵנוּ לְעוֹלָם כְּדִי לְהַפִּיר וְלְדַעַת אוֹתָךְ תִּתְבַּרְךָ לְנֶצַח. וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ, וְתִתֵּן הַגֶּשֶׁם וְהַמָּטָר בְּעֵתוֹ וּבְזִמְנֵנוּ, וְלֹא תִעַזֵּר הַשָּׁמַיִם מִן הַמָּטָר בְּכָל עֵת שֶׁהָעוֹלָם צָרִיכִין לוֹ, וְיִקְיִם מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְנִתְתִּי גִשְׁמֵיכֶם בְּעֵתָם, וְנִתְנָה הָאָרֶץ יְבוּלָה, וְעַץ הַשָּׁדֶה יִתֵּן פְּרִיֹו, וְנִתְתִּי שָׁלוֹם בְּאָרְצְךָ וְשִׁכְתְּתָם וְאֵין מִחְרִיד וְהִשְׁבַּתִּי חַיֵּי רְעֵה מִן הָאָרֶץ, וְחָרֵב לֹא תִעֲבֹר בְּאֶרְצְכֶם".
ליקוטי תפילות ח"ב, נ"ג

יהלום

ועל-יכן בודאי אם האדם יישב עצמו היטב היטב, בכל יוכל לספק ממנו כל היראות והפחדים:
שיחות הר"ן פ"ג

אמונה שכל תפילה וכל צעקה מועלת מאוד. וכאשר אדם מחובר לדיבורי הטבע, הוא מקלקל את ההסתכלות הפשוטה, ומשקר בעצמו כאילו הוא יודע באמת מה קורה ומה נעשה.

השבוע היה יום היארצייט של הרה"ח ר' משה בורשטיין ז"ל, אחד מהזקנים המיוחדים שבאנשי שלומינו, ובחג הסוכות האחרון של ימי חייו, בעת הלולת רביז"ל דיבר בבית מדרשו אור אברהם, אחד ממשפיעי אנ"ש החשובים, בענין האמונה הבהירה שרביז"ל נותן לנו, וכדוגמא הזכיר העניין שלא להיות מחובר לעיתונים וכדומה, ובסיום הדרשה, הכריז ר' משה ז"ל קבל עם ועדה, ברום גילו כבן צ"ז שנה, שהוא מקבל על עצמו שלא לקרוא עיתונים, ואף שמאז ומקדם היה לו קבלה פרטית שלא לקרוא עיתונים רק של לפני שלשה ימים, כך ידע פחות או יותר מה נעשה בעולם, בלא התאוה שיש בדבר ה'חדשות' לדעת תיכף ומיד, מעתה הוא מקבל על עצמו שלא לקרוא בכלל. שלא לקלקל האמונה.

איך מתמודדים מול אימת ופחד המלחמה?

דבר ראשון יש להתרחק מכל כלי תקשורת ו'קווים' למיניהם, ואף שיש סקרנות גדולה מאוד לשמוע מקרוב את כל הפרטים, אך זה בעצמו מה שמכניס את הפחדים, זה מכניס את האדם להוואי של המלחמה באופן לא ראוי ללא כלים נכונים.

העיקר עכשו הוא בטחון בה', ה' סלעי ומצודתי, יש השקפה נכונה של אמונה איך להתייחס לכל צער וצרה ר"ל, וכאשר האדם מקושר ומחובר תמידין כסדרן להיות מעודכן בכל רגע, הוא מאבד את הכלים הנכונים.

מותר לדעת ולברר מה קורה ומה נעשה, אך צריך לעשות גבולות נכונות מהיכן הוא ניזון בידיעות. כי ריבוי הדיבור והבעת הדעות שכל אחד מדבר וחושב, הוא מקלקל את הדעת הברורה שה' מחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית, הוא מקלקל את האמונה והדבר הפשוט שהיה ברור בכל הדורות שכאשר יש צרה אין למי לפנות רק לאבינו שבשמיים, להרבות בתהילים ובצעקות לה' מתוך

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מו"צ בעיד בית שמש יצ"ו הלכה פסוקה

דיני 'משיב הרוח' ושבט ערב ר"ח

האם אומרים הגשם ב'קמץ' או הגשם ב'סגול'?
[ודע שהוא הדין גם לגבי 'מוריד הטל', שיש לומר תיבת הטל עם 'פתח' ולא עם 'קמץ'].

השוכח לומר משיב הרוח ומוריד הגשם (שו"ע קיד, ג - ג, ו, משנ"ב וביה"ל שם).
לתשומת לב, הנאמר להלן הוא רק למנהגינו שאומרים בקיץ 'מוריד הטל'

א. הנזכר לפני 'ונאמן אתה', יאמרנו שם. אמנם אם הוא באמצע ענין, כגון בין 'מקיים' אמונתו ובין 'לישיני עפר' - יסיים מקודם את הענין.

ב. הנזכר לאחר שאמר 'ונאמן אתה', אם עדיין לא אמר ברוך וכו' בסיום הברכה - יאמרנו שם ויתחיל שוב ונאמן וכו'.

ג. הנזכר לאחר שאמר 'ברוך' אך עדיין לא אמר את השם - יאמר משיב הרוח וכו' ונאמן אתה וכו' (אמנם ראה במשנ"ב דרשו 27).

ד. הנזכר לאחר שאמר כבר את השם - יסיים הברכה וימשיך כרגיל, ואינו צריך לחזור.

ה. הנזכר כשהתחיל כבר 'אתה קדוש' או בברכה אחרת - ימשיך

מי שאכל בסעודה שלישית לחם אחרי השקיעה או צאת הכוכבים - נחלקו הפוסקים (בסימן קפה) האם צריך לומר בברכת המזון 'רצה' או 'יעלה ויבוא' או שניהם. ולכן:

- נכון מאוד לא לאכול לחם בסעודה שלישית אחרי השקיעה. ומי שאכל אחר השקיעה לפני צאת הכוכבים - האומר רק 'רצה' יש לו על מה לסמוך.

- ומי שאכל אחר צאת הכוכבים, בין אם יאמר רק 'יעלה ויבוא' ובין יאמר 'רצה' וגם 'יעלה ויבוא', יש לו על מי לסמוך. ואף אם יאמר רק 'רצה', אין מוחים בידו.

- אמנם מי שהתפלל מעריב לפני שבירך, יאמר בברכת המזון רק 'יעלה ויבוא'.
- אבל מי שלא אכל כלל אחרי השקיעה או צאת הכוכבים, או אפילו אכל שאר דברים ולא לחם, או שאכל לחם בשיעור של כזית לחם ביותר מכדי אכילת פרס - יאמר בברכת המזון רק 'רצה'.